

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03-243386. תאריך: 136 • מען מברקים: "עולמפרס" • העורך הראשי: אורי אכנרי • העורך: אורי תבור • עורך: מישנה: יוסי ינאי • עורך-תכנית: יוסי שנון • עורכת כיתוב: ענת ישי ראוי • צלמי-מערכת: ציון צפריר וגילה רוין • ראש המינהלה: אברהם סימון • מחלקת המודעות: רפי זכרונאי • המו"ל: העולם הזה בע"מ • מודפס ב"הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רחוב בני אביגדור • הפצה: גר"ד בע"מ • גרסאות: צינקוגרפיה, "כספי" בע"מ.

קיא קי

עיתים קרובות, אולי קרובות מדי, נראים כמה מעמדי העולם הזה כמו בילי טין רפואי על מצב בריאותם של גדולי האומה.

בשנתיים וחצי האחרונות בלבד, פירסם העולם הזה ארבעה סקופים עצובים בתחום זה. ערב הבחירות הכלליות של חודש מאי 1977, גילה העולם הזה את שניסו להסתיר מנהיגי הליכוד: שמעון פרס, אשר אושפז בבית-החולים איכילוב בתל-אביב, עבר התקף-לב קשה ושרק כפסע היה בינו לבין המוות, על-פי עדותו. בשבועות שקדמו למותה של ראשה-ממ של העבר, גולדה מאיר, היה זה העולם הזה שגילה כי גולדה חלתה בסרטן. רופא איה של גולדה ניסו משום מה לטשטש עובדה זו, גם אחרי מותה, ורק הדיווח הרפואי המוסמך של העולם הזה, על נסיבות פטירתה, אילץ אותם לבסוף להודות ב-אמת.

לפני פחות מחודשיים פירסם העולם הזה לראשונה את העובדה שהגנתו שנערך בגופו של שריהתוקן, משה דיין, היה ניתוח להרחקת גידול סרטני. הוויכוח, שהתפתח בעקבות פירסום זה, סביב השאלה, אם היה מקום למסור לציבור דו"ח רפואי מלא על מצבו של שריהתוקן, גווע מאליו, כאשר משה דיין עצמו מיהר לפרסם (תמורת תשלום) בגילוי-לב נדיר את אשר עבר עליו בעת מחלתו.

בשבוע שעבר שוב נפל בחלקו של העולם הזה להיות אמצעי-התיקשות הראי שון במדינה, שבאמצעותו יודע לציבור כי הגברת הראשונה של המדינה, רעיית ה-נשיא, אופירה נבון, עברה ניתוח להרחקת גידול סרטני מגופה. זכות הראשונים המפוקפקת הזאת כמעט ונכפתה עלינו. בניגוד למה שאפשר אולי לדמות, אין כתבי העולם הזה גוברים בתיקיהם הרפואיים של ראשי המדינה, כדי לחשוף פרטים כמוסים על מצב בריאותם. מקורות המידע המצויינים של העולם הזה, בקרב הקהילה הרפואית בישראל, מבטיחים אמנם זרימת מידע מיידית על כל מנהיג לאומי או איש ציבור המאושפז, אולם יש להגות כי גם למה מאמצעי-התיקשות האחרים במדינה יש מקורות דומים.

הבלעדיות של העולם הזה, בפירסום מידע מסוג זה, נובעת בעיקרה ממדיניות הפירסום הברורה של העיתון הקובעת, כי אין להעלים מידע על מצב בריאותם של ראשי המדינה, וזכותו של הציבור לדעת על פרנסיו ומנהיגיו גם ככאבם וביגונם, אינה מוטלת לגבינו בספק.

ההתלבטות היחידה במערכת במקרים עגומים מסוג זה היא בדרך כלל בקשר לצורת הפירסום.

מעורבות אישית

ויחסים חמים

התלכטנו בכך גם בבוקר היום השני

בשער העיתון. לפני הפירסום התקשרנו עם לישכת הנשיא והבהרנו כי העולם הזה מתכוון לדווח דיווח מלא ומהימן על הנגי מתן שבערה אופירה. צורת הפירסום תוראמה עם מקורבי הנשיא כך, שהפגיעה ברגשות הנוגעים בדבר, ובמיוחד ילדי ה-זוג הנשיאותי, תהיה קטנה ככל הניתן.

כמו במקרים דומים בעבר, כך גם הפעם: הפירסום בהעולם הזה העניק מעין הכשר לידיעה ואיפשר גם לאמצעי-התיקשות אחרים לפרסמה. שעתים אחרי שיצאו גיליונות העולם הזה הראשונים לאור, שודרה ידיעה על הניתוח שעברה אופירה במהדרת החדשות של שידורי ישראל. ארבע שעות אחר-כך שידרה על כך גם הטלוויזיה (שידוחה בטעות כאילו הנגי תוח בוצע ביום השלישי, יום שידור הידיעה, ולא יומיים קודם לכן). אף אחד לא טרח כמובן להזכיר כי הסיפור המלא פורסם לראשונה בהעולם הזה.

אין אנו ששים על סקופים מעין אלה, נשמח ככל שימטעו. אולם גם כאן שמור להעולם הזה תפקיד מיוחד בעיתונות הישראלית: גיפוף המסורת העיתונאית הצדקנית, שעל פיה מחלוחתהם של אישי-ציבור הם בבחינת טאבו. אין ספק ששורשיה של מסורת זו אינם ראצינאליים הם נעוצים באמונות תפלות הגורסות שכלל שימטעו לדבר על מחלה. כך ייטב לחולה. יחד עם הפירסום אנחנו מצטרפים בכל לב למאחלים לאופירה נבון רפואה שלמה והחלמה מהירה.

תקרית

במלון

לעולם אין עיתונאי יכול לדעת היכן אורבת לו הסכנה. משימות שיגרתיות

פרקיט עופר
תקיפה וחבלה

ופשוטות לכאורה, עלולות להיות לעיי תים רלות סכנה, יותר מאשר מיבצעים מיוחדים ומסוכנים. בכך נוכחו בשבוע שעבר כתב וצלם העולם הזה, בעת שיצאו לכסות את סיכסוך העבודה שפרץ במלון פורום-פאלאס בתל-אביב, בין בעלי המלון ועובדיו המפוטרים (הבדואים של פורום פאלאס, העולם הזה 2190).

צוות העולם הזה שהגיע אחר-צהריים לבית-המלון כדי לסקר את המתרחש, נתקל בעובדים הממורמרים ששהו בטרקלין המלון. הם סיפרו לצוות על פגישה, ש-התקיימה באותה שעה בקומה הראשונה של המלון. הכתב יוסי היימן, ביקש לאפשר לצלם המערכת לצלם את הפגישה, ושניים מהעובדים הורו להם את הדרך להחדר המיפגש.

כאשר הגיעו למקום, דפק הכתב על הדלת והמתין. אחד מנציגי-העובדים פתח את הדלת לרווחה וניכנס חזרה פנימה, כשהוא מורה בידו לכתב העולם הזה ולצלם להיכנס אחריו. הצלם צילם תמונות אחדות, והשניים יצאו.

דויד טייג ובנו הנרי, בעלי מלון פורום-פאלאס, יצאו אחרי הכתב והצלם, התקיפו אותם, חטפו את המצלמה ואת שאר ציוד-הצילום והוציאו בי-כוח את הסרט ושברו את המצלמות בזדון. בחימה שפוכה, הכתב ביקש להפסיק את המריבה ולקרוא למישרה. אולם טייג

ובנו לא נרגעו. בעזרת אנשיהם גברו על צוות העולם הזה והוציאו מידיו את המצלמות.

מייד אחרי התקרית, הזמין כתב העולם הזה את המישרה, שהגיעה בייללת צופרים. השוטרים, שראו את הציוד ה-הרוס ואת סימני המאבק, ביקשו מטייג ומבנו להתלוות אליהם לתחנת-המישרה. אולם פרקליטם, עורך-הדין דן עופר, שי נכח במקום לצורך המשא-ומתן עם ה-עובדים, לא הסכים שלקוחותיו יובלו ל-מישרה. הוא דרש כי גביית העדויות תיעשה במקום. השוטרים הסבירו לו, כי בהתאם לחוק הם צריכים לקחת אותם לתחנה, אך עופר לא השתכנע, המשיך להתווכח עם השוטרים ולהפריע למהלך עבודתם.

עופר הודיע לשוטרים, כי הוא מכיר אישית את מפקד מחוז תל-אביב, ניצב משה טיומקין, ואיים כי יצלצל אליו ויודיע לו מה מעוללים השוטרים. השוטר השיב לו, כי הוא יכול לצלצל ואף נתן לו את מיספר הטלפון בלישכתו. עופר עשה מאמצים ארוכים להשיג את טיומקין בטלפון, אך לא הצליח. כל אותו זמן נאלצו השוטרים להמתין.

לבסוף שוחח עופר עם מזכירתו של טיומקין, שאמרה לו כי הניצב נמצא בישיבה, וכי לא יוכל לדבר עימו. אז ניסו השוטרים שוב לקחת את האב הבן טייג, ושוב מנע זאת מהם הפרקליט המסור. הוא טען, כי אין זה נאה ללקוחותיו להימצא בתחנת-מישרה, וכי השוטרים לא יודעים מי הם, ואילו ידעו — לא היו לוקחים אותם.

אחרי ויכוח ארוך עם השוטרים, הסכים לבסוף שמשו יובלו למישרה, אך טען, כי סיכסם עם מזכירתו של טיומקין שייסעו במכוניתם הפרטית, ולא בניידת המישרה. השוטרים הודיעו לו, כי אינם מכירים את מזכירתו של טיומקין, וכי אינם מקבלים הוראות ממנה. אולם עופר התעקש, ולבסוף, בליית ברירה, הסכימו השוטרים, כי הטייגים ייסעו במכוניתם הפרטית. אחי השוטרים נסע עימם בי-מכונית. גם כתב העולם הזה וצלמו באו למישרה.

מי שולט

במישרה?

בתחנת-המישרה המשיך עופר להתנהג כבתוך שלו. הוא ישב בכיסאו של החוקר, וכשזה העיר לו כי אין יושבים שם, השיב עופר: "מה, גם לעורכי-דין אסור?" עופר שוחח במשך כל הזמן בי-טלפון והפריע לשוטרים בעבודתם. ה-שוטרים העירו לו מדי פעם על התנהגותו זו, אך לשווא.

הכתב והצלם הגישו תלונה נגד שני הטייגים על חבלה ברקש בי-גוף. טייג ובנו הגישו להגנתם תלונה נגד דית על הסגת-גבול.

הנוק שנגרם לציוד הצילום נאמד בכ-מה אלפי לירות. את הפגיעות בגוף אין להעריך בכסף.

עופר המשיך להעמיד פנים כמי ששר-לט בתחנת המישרה. כאשר יצא כתב העולם הזה מהתחנה, אחרי מספר עדות, הודיע עופר לשוטרים כי לכתב אסור לעזוב את התחנה. בכך הגדיש את הסאה. אחד השוטרים איבד את סבלנותו וצעק על הפרקליט: "תסתום את הפה! אם עוד פעם אחת תגיד פה למישהו מה לעשות, אני אורוק אותך החוצה!"

כל השוטרים, שנגעו בפרשה, התייחסו בשאט-רנפס לניסיונותיו של עופר להכתוב את נוהלי עבודתם. רס"ל נתן כ-מלי אף רשם בויכרוך-דברים את ניסיונו של עופר לגייס בטלפון את טיומקין, כדי להכתוב לשוטרים הוראות מגבוה. גם רס"ר עינבר וסמ"ר אלס סווייד, שהגיעו למלון יחד עם כרמלי, נתנו לעופר להביק, באופן טיפולם בפרשה, כי לו ולמורשיו אין זכויות מיוחדות.

צריך לקוות כי המשך טיפולה של הי-מישרה בתלונה, שהגישו כתב וצלם העו-לם הזה נגד תוקפיהם, יהיה אף הוא ברוח זו.

תמונה